

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Social

اجتماعی

انجمن اجتماعی زحمتکشان افغانستان

۱۰ اگست ۲۰۱۱

دهقانان زحمتکش ورس، در فقر و بدبختی به سر می برند

ورس از جمله ولسوالی های دور افتاده ولایت بامیان است که قریه های ورزنگ، تسور، پچندور و لیگان آن هم سرحد با ولایت دایکندی می باشد. این مناطق از مرکز ولسوالی فاصله زیاد دارند و در صورتیکه بخت یاری کند و موتری پیدا شود باید هفت الی هشت ساعت راه رفت تا به مرکز ولسوالی رسید و اگر کدام مریضی عاجل مثل اپندکس یا تکلیف ولادی پیش آید مریض باید خود را به دست سرنوشت بسپارد و با زندگی وداع بگوید، البته مریضی که مربوط به خانواده زحمتکشان باشد که از ابتدائی ترین امکانات زندگی امروزی بی بهره اند، در حالی که آنانی که از صد راه چنل و کثیف سرمایه اندوخته اند، در این مورد هیچ مشکلی ندارند.

اقتصاد این ولسوالی بر مالداری و زراعت استوار است. مالداری و زراعت نیز بستگی به مقدار بارندگی دارد. از آنجائی که در فصل تابستان اکثراً خشکسالی می باشد، دهقانان نادر و فقیر و ستمدیده این ولسوالی از زمین خود حاصلی نمی گیرند که حداقل معیشت شان را تأمین کرده بتوانند. در بهار که آب فراوان است، ولی چون دولت فعلی هیچ احساسی برای انجام خدمت به دهقانان زحمتکش را در ضمیر و روانش ندارد، آب این منطقه به دریای هلمند ریخته و پس از آن ایران را سیراب می کند، در حالی که هم در هلمند، هم در نیمروز و هم در ولسوالی ورس، هزاران دهقان به خاطر خشکسالی، حاصل خوب به دست نمی آورند و زندگی را با فقر و مشقت می گذرانند.

مردم ولسوالی ورس مثل سایر زحمتکشان افغانستان در فقر و بدبختی مطلق زندگی نموده و با وجود اینکه برای لقمه نانی شب و روز جان می کنند، با آن هم زندگی بخور نمیر شان را چرخانده نمی توانند؛ لذا اکثر فامیل ها مجبور اند عزیزان و جوانان شان را به ایران روان کرده تا برای شان لقمه نانی پیدا کنند مگر برخورد کثیف آخوندهای ایران هم قصه هائی دارد که خوبست در یک فرصت دیگر از زبان خانواده های دهقانی این منطقه انعکاس یابد.

زنان دهقانان ورس نیز زنان با همت و شجاع اند و دوشادوش همسران شان در کارهای زراعی و مالداری و مرغداری سهم می گیرند و چشم به راه کمکهای دیگران نیستند. آنان باور دارند که باید با پاهای خود شان راه بروند، فلذا زنان این منطقه در کنار دهقانی در تولید صنایع دستی مثل نمد، برک، جوراب بافی، دستکش بافی،

جاکت بافی، خامک دوزی و غیره مصروف هستند. با وجود این همه زحمت و کار، زنان دهقانان نیز در فقر به سر می برند، چون محصولات دستی که این زنان غیور با هزار مشقت و سختی می سازند، از طرف پولداران این منطقه به قیمت ناچیز خریداری می شود و بعد در بازارهای بزرگ به قیمت بلند به فروش می رسد و فایده اصلی را این پولداران به جیب خود می زنند.